

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik

w sprawie z powództwa E. sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w R. przeciwko P.
o wydanie świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 12 listopada 2025 r.,
zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 5 czerwca 2025 r., VII AGz 123/25

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od E. spółki z o.o. sp. k. z siedzibą w R. na rzecz P.
kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym wraz z
odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia powodowi postanowienia do dnia
zapłaty.**

D.Z.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 5 czerwca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie
w sprawie o sygn. VII AGz 123/25 odrzucił skargę kasacyjną E. spółki z
ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą
w R. (dalej: „powód” lub „skarżący”) od postanowienia

Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 18 kwietnia 2025 r., VII AGz 123/25, wskazując na jej niedopuszczalność.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że regulacja art. 398¹ § 1 k.p.c. wyłącza dopuszczalność skargi kasacyjnej od innych niż enumeratywnie w niej wymienionych prawomocnych postanowień sądu drugiej instancji, chociażby kończyły one postępowanie w sprawie. Wobec powyższego Sąd II instancji uznał, że od wskazanego przez skarżącego postanowienia Sądu Apelacyjnego wydanego w postępowaniu zażaleniowym skarga kasacyjna nie przysługuje i jako taka jest niedopuszczalna. Biorąc pod uwagę art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398¹ § 1 k.p.c., odrzucił skargę kasacyjną.

Od powyższego orzeczenia zażalenie wniósł powód, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

1. art. 398¹ § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że skarga kasacyjna od postanowienia Sądu Apelacyjnego w przedmiocie oddalenia zażalenia jest niedopuszczalna;

2. art. 398⁴ § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji uznanie, że skarga kasacyjna nie spełnia wymagań określonych we wskazanym przepisie co skutkowało odrzuceniem skargi kasacyjnej;

3. art. 398⁶ § 1 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji odrzucenie skargi kasacyjnej;

4. art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji nieuwzględnienie skargi kasacyjnej co spowodowało nierozpatrzenie sprawy powoda przez Sąd Najwyższy.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie skargi kasacyjnej złożonej przez powoda od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie w przedmiocie oddalenia zażalenia.

W odpowiedzi na zażalenie P. wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Z przywołanego przepisu wynika, że ustawodawca tworzy zamknięty katalog rodzajów orzeczeń, które podlegają zaskarżeniu w drodze skargi kasacyjnej przez legitymowany podmiot. Tym samym literalnie wskazuje on, w jakich przypadkach wykorzystanie tego środka procesowego jest prawnie dopuszczalne, przesądzając zarazem *a contrario*, że w stosunku do orzeczeń niemieszczących się w kodeksowym katalogu skargi kasacyjnej wnieść nie można; nie da się tego uczynić nawet w sytuacji, gdy dany judykat kończy postępowanie w sprawie.

Tak pomyślanej reguły nie koryguje przywołany przez skarżącego art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. – przepis, zgodnie z którym skarga kasacyjna od orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Unormowanie to, określając jeden z aspektów postępowania z zakresu regulacji energetyki, w swej istocie dotyczy jedynie wymogu kwotowego uzależniającego możliwość wniesienia skargi kasacyjnej, o jakim mowa w art. 398² § 1 k.p.c. (S. Krześ, A. Sikorski, Komentarz do art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c., [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa 2025). W żadnym zatem wypadku nie można go wiązać z rodzajami orzeczeń wskazanymi w art. 398¹ § 1 k.p.c.

W tym miejscu wypada przypomnieć, że przepisy prawne wprowadzające wyjątki – a art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c. jako *lex specialis* jest niewątpliwie wyjątkiem dotyczącym warunków dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej – nie podlegają wykładni rozszerzającej i nie mogą być odczytywane w sposób inny niż literalny (*exceptiones non sunt extendendae*).

Przenosząc powyższe na realia rozpoznawanej sprawy, należy podkreślić, że przedmiotem skargi kasacyjnej jest postanowienie Sądu Apelacyjnego z 18 kwietnia 2025 r. oddalające zażalenie skarżącego na postanowienie

Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 9 stycznia 2025 r. wydanego w sprawie o sygn. XVII Amz 44/24, którym Sąd pierwszej instancji oddalił zażalenie powoda na postanowienie P. odmawiające powodowej spółce wydania świadectwa pochodzenia dla energii elektrycznej. Z treści tego postanowienia wynika, że choć kończy ono postępowanie w sprawie, to jednak nie należy do żadnej z kategorii orzeczeń wskazanych w art. 398¹ § 1 k.p.c. To zaś oznacza, że nie podlega ono zaskarżeniu w drodze skargi kasacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 września 2006 r., II PZ 33/06; 7 kwietnia 2010 r., II PZ 10/10, 6 marca 2024 r., I NZ 42/23).

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty wskazujące na naruszenie art. 398¹ § 2 k.p.c., art. 398⁴ § 1 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 1 k.p.c. Wynika to stąd, że skarżący nie przedstawia żadnych argumentów na ich poparcie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy zajmuje stanowisko, że skarga kasacyjna wniesiona przez skarżącego jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu, uznając tym samym, że postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 5 czerwca 2025 r., VII AGz 123/25, było prawidłowe.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1935 z późn. zm.), jak w punkcie 2 postanowienia. W tej ostatniej kwestii Sąd Najwyższy uwzględnił fakt, że r.pr. G.D., pełnomocnik P., *de facto* nie prowadziła sprawy w II instancji sądowej.

D.Z.

[a.ł]

